

Сімдесят літ дзвін у Межирічі дзвонив, сімдесят – таївся у схованці під землею

Коли на західноукраїнські землі у ХХ столітті прийшла радянська влада і почала наводити тут свої «порядки» й агресивно ставитися до всього, що пов'язане з релігією, ченці монастиря, що в селі Межиріч Острозького району, вирішили вберегти від наруги деякі церковні реліквії. В тому числі й унікального дзвона, який упродовж віку скликав тутешній люд на службу Божу. Його потайки зняли із дзвіниці й заховали у тайнику, аби мідь, як було по інших приходах, не переплавили на господарчі цілі.

Чернець о. Давид: «Через це місце пройшли тисячі людей. Ніхто й гадки не мав, що топчеться по дзвоніві».

с.5



Сімдесят літ дзвін у Межирічі дзвонив, сімдесят – таївся у схованці під землею



Межиріцький Свято-Троїцький чоловічий монастир вражає своєю красою та багатою історією.

Дзвіниця, на якій сім десятиків літ таїлася правда про дзвона.

Початок на с.1

Де саме сховали – цю таємницю не видав ніхто із насельників святої обителі. А потім свою печать на схованку поклала війна. За нею – новий тотальний наступ комуністичної влади на церкви. Ці суспільні катаклізми зрештою привели до того, що монастир у Межирічі перестав існувати аж до дев'яностих років минулого століття, коли тут почалося відродження скиту. З часом і на відновленій дзвіниці з'явилася обнова, а про отого колишнього дзвона люд поволі почав забувати.

Аж раптом сталося диво: несподівано знайшлися координати схованки, що вказували на місцину, про яку надзвичайно важко було здогадатися. Дзвона, з'ясується, закопали всього за п'ять метрів від дзвіниці під доріжкою, яка веде до Троїцької церкви. По цій доріжці пройшла сила-

силенна люду. Ніхто навіть гадки не мав, що таїться під ногами.

– Розгадка таємниці почалася з цьогорічного нового облаштування дзвіниці, яка з часом «зістарилася» і видавалася на тлі храму геть ветхою, – розповідає насельник монастиря о. Давид. – Коли ж будівельники знімали стару штукатурку, то в одному закутку побачили вишкрябані слова та цифри. Після детального вивчення стало зрозуміло, що це не що інше, як координати закопаного дерев'яного дзвона, знятого із дзвіниці перед війною. Причому координати детально вказували на вхід до храму. На цій доріжці лежить зараз тротуарна плитка, тож ми поки що не стали розкопувати вказану місцину. Пішли іншим шляхом – викликали професійних пошуковців зі спеціальним обладнанням. І дійсно, сучасна апаратура видала інформацію, що в землі лежить саме дзвін. Доживемо, дасть Бог, до весни, отоді й викопав-

мо дзвона, а заодно вирішиться його подальша доля.

Разом із тим, віритися, просвітяться й минушлина, пов'язана з монастирем у Межирічі, закладеним ще в далекому ХV столітті. У тому числі й із тутешньою дзвіницею та дзвонами. Один із них був подарований скиту царем Олександром II із написом «1871 р., жовтня 12 дня, в царювання Государя Імператора Олександра II відлитий цей дзвін в дар від департаменту Уділів для Межиріцької Троїцької церкви, поверненої в 1866 р. з тимчасового католицького захоплення. Відлитий на заводі А.П.Фінляндської у Москві. Вага 107 пуд. 5 ф.».

В «історико-статистичному описі церков і приходів Волинської єпархії» Миколи Теодоровича засвідчено, що цей дзвін (із зображенням Св. Благочинного князя Олександра Невського, ікони Казанської Богоматері та Трійці Ветхого Завіту) був відлитий на про-

ханья відомої просвітниці, камер-фрейліни імператриці Марії Олександрівни – Антоніни Блудової, яка саме в той час розпочала перебудову колишнього монастиря каплицинів в Острозі на жіноче училище для православних дівчат, а монастирський костел Святої Трійці перебудувала на православу церкву Кирила та Мефодія. Антоніна Блудова переконала благочинного священника Костянтина Червінського віддати католицьким ксьондзам дзвін вагою 55 пудів, який належав монахам-францисканцям. О. Костянтин дав на таку пропозицію «добро», але з умовою, що графиня дістане для церкви дзвін вагою не менш як 100 пудів. Графиня на таку умову погодилася й виконала її – з вірою та сподіванням, що дзвін слугуватиме Межирічан віками. Зрештою, ці сподівання можуть словна виправдатися.

Евген ЦИМБАЛЮК